

דבר-תורה לשבעה ולבית אבלים : רעיונות קצרים, משלים וסיפורים לבית האבל

שלוקטו ונאספו לאוצרו של הרב שלמה הלוי שליט"א

התמודדות עם אובדן של בן

התמודדות עם מכה קשה

אין לנו את היכולת להבין את המשמעות שאבא קובר את בנו. זהו אובדן עצום, חלל גדול בתוך הלב שאין אפשרות לסותמו.

הוזמנתי לדבר באזכרה, לפני תפילת מנחה ישב מולי יהודי עם קוקו מתולתל לראשו, עגיל באוזנו ומראהו של גבר בן 36. הוא הצביע על תמונה של ילד כבן 14 שהייתה מונחת על השידה, תוך שהוא פונה אלי ואומר: "הרב רואה זה הבן שלי!" בכאבו, סח לי האיש כי הילד נפטר ממחלה קשה לפני 4 שנים. במהלך השיחה הוא אמר משפט שנחרט בזיכרוני כתער בבשר החי: "הרב! תדע שכל מה שאומרים שהמת משתכח מהלב, זה לא נכון! משנה לשנה הכאב הולך ומתעצם..."

לא נוכל להבין את גודל הכאב ושלא נתנסה חלילה בצער הזה. אך נוכל להתבונן איך גדולי ישראל שחוו זאת, הביאו עצמם להתבוננות בגודל מעלת הקב"ה, הכאב חישל אותם - הם התחזקו באמונתם. ואולי ממעשיהם נלמד ונתחזק גם אננו.

מסופר על הגאון ר' חיים מצאנז זצ"ל שבשעה שנפטר בנו, באו לנחמו כל גדולי ישראל והכאב היה קורע לב ומדאיב נפש. וכששאלוהו תלמידיו: "הכיצד יכול רבנו לשאת כאבו בדומייה? ענה לתלמידיו ואמר:

אמשול לכם **משל** למה הדבר דומה: לאדם שהיה יושב על כסאו, ובא אחד מאחוריו וסטר לו על גבו מכה כואבת וצורבת. תכף הפנה הוא את ראשו לאחוריו בזעם לראות מי הוא המכה. והנה את מי רואה הוא? את אביו שבא לבקרו והכהו "מכת חיבה".

מיד שכח הוא מכעסו והשיב לאביו בחיוך ובמאור פנים, הרי לא נפגע הוא כי הוא זה מכך, להיפך, רק גברה בו אהבתו לאביו...

כך גם אצלי, סיים הרב, קיבלתי במות בני מכה קשה וצורבת, אולם כאשר הפניתי פני לאחורי לראות מיהו המכה, ראיתי כי אין זה כי אם אבי מלכי, הקב"ה בכבודו ובעצמו, שאוהבני בכל נפשו... והאיך אכעס או אתרעם על מידותיו?!...

כמה לקח ומוסר עלינו ללמוד מההנהגה הזו ובמיוחד בשעה קשה שכזו...